

**Wykaz orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich
zapadłych w sprawach mających znaczenie dla sądownictwa administracyjnego**

(styczeń – maj 2006 r.)

W opracowaniu zamieszczono po tezach poszczególnych wyroków odesłania do strony internetowej Trybunału, prowadzące do tekstu danego wyroku w j. polskim.

Wydział Prawa Europejskiego Biura Orzecznictwa NSA informuje, że niektóre spośród uwzględnionych orzeczeń były lub będą przedmiotem odrębnych komentarzy.

1. Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z 10 stycznia 2006 C-302/04 Ynos kft przeciwko Jánosowi Vardze

[Ochrona środowiska]

Słowa kluczowe:

Artykuł 234 TWE – Dyrektywa 93/13/EWG – Konsumenci – Klauzule abuzywne – Ustawodawstwo krajowe zgodne z dyrektywą po zawarciu przez państwo trzecie układu o stowarzyszeniu z WE i przed przystąpieniem tego państwa do UE – Brak właściwości Trybunału

Teza:

Trybunał jest właściwy do dokonywania wykładni dyrektywy jedynie w zakresie, w jakim dotyczy to jej stosowania w nowym Państwie Członkowskim od momentu przystąpienia tego państwa do Unii Europejskiej.

Ze względu na to, iż okoliczności faktyczne sporu przed sądem krajowym miały miejsce przed przystąpieniem Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej, Trybunał nie jest właściwy do dokonania wykładni dyrektywy.

Tekst w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-302/04>

2. Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z dnia 10 stycznia 2006 - C-344/04 International Air Transport Association, European Low Fares Airline Association

[Transport]

Słowa kluczowe:

Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuły 5, 6 i 7 – Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotu – Ważność – Wykładnia art. 234 TWE

Tezy :

1. Art. 234 TWE nie ustanawia środka zaskarżenia dostępnego dla stron sporu przed sądem krajowym. Zakwestionowanie [prze stronę] ważności wspólnotowego aktu prawnego przed sądem krajowym nie jest samo w sobie wystarczającym uzasadnieniem dla przedłożenia pytania prejudycjalnego Trybunałowi.

2. Jeżeli sąd, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego uzna, że zarzut lub zarzuty nieważności wspólnotowego aktu prawnego, czy to podniesione przez strony, czy to zbadane z urzędu, są zasadne, sąd ten powinien zawiesić postępowanie w sprawie i zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii ważności tego aktu.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-344/04>

3. Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z dnia 12 stycznia 2006 - C-354/03, C-355/03 i C-484/04 Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd i Bond House Systems Ltd przeciwko Commissioners of Customs & Excise

[Podatki]

Słowa kluczowe:

Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 – Odliczenie podatku naliczonego – Działalność gospodarcza – Podatnik, który występuje jako taki – Dostawa towarów – Transakcja będąca częścią łańcucha dostaw, w którym uczestniczył podmiot niewywiązujący się lub podmiot posługujący się przywłaszczonym numerem identyfikacji podatkowej VAT – Oszustwo typu „karuzela podatkowa”

Teza:

Transakcje, jak te rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, które same nie są oszustwem w podatku VAT, stanowią dostawy towarów dokonane przez podatnika oraz stanowią działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ust. 1. art. 4 oraz art. 5 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, ponieważ spełniają obiektywne kryteria, na których opierają się te pojęcia, niezależnie od zamiaru podmiotu innego niż dany podatnik, uczestniczącego w tym samym łańcuchu dostaw, lub od ewentualnego oszukańczego charakteru – o którym podatnik ten nie wiedział lub nie mógł wiedzieć – innej transakcji wchodzącej w skład owego łańcucha dostaw, wcześniejszej lub późniejszej w stosunku do tej, której dokonał ten podatnik. Prawo podatnika dokonującego takich transakcji do odliczenia naliczonego podatku VAT nie może również ucierpieć wskutek tego, że w łańcuchu dostaw, którego część stanowią owe transakcje – o czym podatnik ten nie wie lub nie może wiedzieć – inna transakcja, wcześniejsza lub późniejsza w stosunku do tej, która została dokonana przez niego, stanowi oszustwo w podatku VAT.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-354/03>

4. Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z 31 stycznia 2006 - C-503/03 Komisja przeciwko Hiszpanii

[Swobodny przepływ osób]

Słowa kluczowe:

Swobodny przepływ osób – Dyrektywa 64/221/EWG – Obywatele państw trzecich będący małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego – Prawo wjazdu i pobytu – Ograniczenia ze względu na porządek publiczny – System informacyjny Schengen – Wpis do celów odmowy wjazdu

Tezy:

1. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, odwoływanie się przez władze krajowe do klauzuli porządku publicznego wymaga, oprócz zakłócenia porządku społecznego jakim jest każde naruszenie prawa, w każdym wypadku istnienia rzeczywistego i dostatecznie poważnego zagrożenia podstawowego interesu społeczeństwa

2. Odmawiając prawa wjazdu na terytorium państw będących stronami układu w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w dniu 14 czerwca 1985 r. w Schengen, oraz odmawiając wydania wizy w celu wjazdu na to terytorium obywatelom państwa trzeciego będącym małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego, z tego tylko względu, że zostali oni objęci wpisem do celów odmowy wjazdu w ramach systemu informacji Schengen, nie dokonując uprzednio oceny, czy obecność tych osób stanowi rzeczywiste, istniejące i dostatecznie poważne zagrożenie podstawowych interesów społeczeństwa, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1–3 dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-503/03>

5. Wyrok Trybunału z 9 lutego 2006 r. – C-23/04 – C-25/04 – Sfakianakis A EVE przeciwko Elliniko Dimosio

[Stosunki zewnętrzne / układy stowarzyszeniowe]

Słowa kluczowe:

Układ stowarzyszeniowy EWG-Węgry – Obowiązek wzajemnej pomocy organów celnych – Retrospektywne pokrycie należności celnych w następstwie cofnięcia w kraju eksportu świadectw przewozowych importowanych towarów

Tezy:

1. Prawo do skutecznego sądowego środka odwoławczego stanowi zasadę ogólną prawa wspólnotowego i wywodzi się ze wspólnych tradycji konstytucyjnych Państw Członkowskich. Ponieważ układ stowarzyszeniowy stanowi integralną część wspólnotowego porządku prawnego, właściwe władze Państw Członkowskich powinny w ramach stosowania uregulowań celnych

przewidzianych w tym układzie przestrzegać prawa do skutecznego sądowego środka odwoławczego.

2. Artykuł 31 ust. 2 oraz art. 32 protokołu nr 4 do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Republiką Węgierską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zawartego i zatwierdzonego na podstawie decyzji Rady i Komisji z dnia 13 grudnia 1993 r., zmienionego decyzją nr 3/96 Rady Stowarzyszenia między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Węgierską, z drugiej strony, z dnia 28 grudnia 1996, należy interpretować w ten sposób, że organy celne kraju przywozu mają obowiązek uwzględnić orzeczenia sądowe wydane w państwie wywozu wskutek zaskarżenia wyników weryfikacji ważności świadectw przewozowych towarów, przeprowadzonych przez organy celne kraju wywozu, z chwilą gdy zostaną poinformowane o istnieniu tych skarg i treści tych orzeczeń, niezależnie od tego czy weryfikacja ważności świadectw przewozowych została przeprowadzona na wniosek organów celnych kraju przywozu czy też bez takiego wniosku.

3. Ze względu na skuteczność zniesienia ceł przewidzianego w Układzie Europejskim ustanawiającym stowarzyszenie między Republiką Węgierską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zawartego i zatwierdzonego na podstawie decyzji Rady i Komisji z dnia 13 grudnia 1993 r., niedopuszczalne jest, by organy celne kraju przywozu wydały decyzje administracyjne zobowiązujące do zapłaty cła powiększonego o podatki i kary pieniężne przed otrzymaniem informacji o ostatecznym rozstrzygnięciu w przedmiocie skarg na wyniki następczej weryfikacji, gdy decyzje władz kraju wywozu, które początkowo wystawiły świadectwa EUR.1 nie zostały cofnięte ani uchylone.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-23/04>

6. Wyrok Trybunału z 21 lutego 2006 r. – C-419/02 Bupa Hospitals oraz Goldsborough Developments przeciwko Commissioners of Customs & Excise

[Podatki]

Słowa kluczowe:

Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 10 ust. 2 – Obowiązek podatkowy w podatku VAT – Płatność zaliczkowa – Przedpłata na przyszłe dostawy produktów farmaceutycznych i protez

Tezy:

W zakresie art. 10 ust. 2 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., nie mieści się przedpłata, taka jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, dokonana w kwocie ryczałtowej na towary wskazane w sposób ogólny w wykazie, który może zostać w każdej chwili zmieniony za porozumieniem nabywcy i

sprzedawcy, z którego nabywca może ewentualnie wybrać towary, na podstawie umowy, którą może on w każdej chwili rozwiązać, odzyskując w całości niewykorzystaną przedpłatę.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-419/02>

7. Wyroki Trybunału (Wielka Izba) z 21 lutego 2006 r. – C-255/02 Halifax i inni oraz C-223/03 University of Huddersfield Higher Education Corporation przeciwko Commissioners of Customs & Excise

[Podatki]

Słowa kluczowe:

Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 – Działalność gospodarcza – Dostawa towarów – Świadczenie usług – Nadużycia – Transakcje dokonywane wyłącznie w celu uzyskania korzyści podatkowej

Tezy:

1. Transakcje, takie jak transakcje w sprawie przed sądem krajowym, stanowią dostawę towarów lub świadczenie usług oraz działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 pkt 1, art. 4 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., jeżeli spełniają one obiektywne kryteria, na których opierają się te pojęcia, nawet jeśli zostały dokonane wyłącznie w celu uzyskania korzyści podatkowej i nie mają żadnego innego celu gospodarczego.

2. Szósta dyrektywa powinna być interpretowana w ten sposób, iż sprzeciwia się ona prawu podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej, jeżeli transakcje, z których wynika to prawo, stanowią nadużycie.

Dla stwierdzenia istnienia nadużycia wymagane jest po pierwsze, aby dane transakcje, pomimo iż spełniają formalne przesłanki przewidziane w odpowiednich przepisach szóstej dyrektywy i ustawodawstwa krajowego transponującego tę dyrektywę, skutkowały uzyskaniem korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem tych przepisów. Po drugie, z ogółu obiektywnych okoliczności powinno również wynikać, iż zasadniczym celem tych transakcji jest uzyskanie korzyści podatkowej

3. Jeżeli stwierdzono istnienie nadużycia, to przeprowadzone transakcje powinny zostać przededefiniowane w taki sposób, aby odtworzyć sytuację, która istniałaby, gdyby nie dokonano transakcji stanowiących nadużycie.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-255/02>

8. Wyrok Trybunału z 9 marca 2006 r. – C-293/04 *Beemsterboer Coldstore Services* przeciwko *Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem*

[Unia celna]

Słowa kluczowe:

Retrospektywne pokrycie należności celnych przywózowych lub wywózowych – Art. 220 ust. 2 lit. b rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 – Zastosowanie *ratione temporis* – System współpracy administracyjnej z udziałem organów państwa trzeciego – Pojęcie nieprawidłowego świadectwa – Ciężar dowodu

Tezy:

1. Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. ma zastosowanie do długu celnego, którego powstanie i retrospektywne pokrycie nastąpiły przed wejściem w życie tego rozporządzenia.
2. W zakresie, w jakim w następstwie przeprowadzenia weryfikacji po zwolnieniu towarów nie może zostać potwierdzone wskazane w świadectwie EUR.1 pochodzenie towarów, świadectwo to musi zostać uznane za „świadectwo nieprawidłowe” w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92 w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 2700/2000.
3. Na podmiocie powołującym się na akapit trzeci art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 2700/2000 ciąży obowiązek przedstawienia dowodów niezbędnych dla uwzględnienia jego roszczeń. Zatem co do zasady na organach celnych powołujących się na rzeczony art. 220 ust. 2 lit. b) akapit trzeci *initio* w celu dokonania retrospektywnego pobrania należności celnych ciąży obowiązek przedstawienia dowodu, że wydanie nieprawidłowych świadectw było konsekwencją niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera. Jednakże jeżeli w następstwie zaniedbania, za które odpowiedzialność ponosi wyłącznie eksporter, organy celne nie mogą przedstawić niezbędnych dowodów, że świadectwo EUR.1 zostało wystawione na podstawie właściwego lub niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, na podmiocie zobowiązanym do uiszczenia należności celnych ciąży obowiązek wykazania, że rzeczony świadectwo zostało wydane przez organy celne państwa trzeciego na podstawie właściwego przedstawienia faktów.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-293/04>

9. Wyrok Trybunału z 9 marca 2006 r. – C-421/04 *Matratzen Concord AG* przeciwko *Hukla Germany SA*

[Swobodny przepływ towarów / Znaki towarowe]

Słowa kluczowe:

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 89/104/EWG – Podstawy odmowy rejestracji – Artykuły 28 i 30 WE – Swobodny przepływ towarów – Środek o skutku równoważnym – Względny uzasadniający – Ochrona własności przemysłowej i handlowej – Słowny krajowy znak

towarowy zarejestrowany w Państwie Członkowskim – Znak towarowy składający się z wyrazu zapożyczonego z języka innego Państwa Członkowskiego, w którym pozbawiony jest on charakteru odróżniającego lub jest opisowy w odniesieniu do towarów, dla których został zarejestrowany znak towarowy

Teza:

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych nie stoi na przeszkodzie rejestracji w Państwie Członkowskim w charakterze krajowego znaku towarowego wyrazu zapożyczonego z języka innego Państwa Członkowskiego, w którym pozbawiony jest on charakteru odróżniającego lub jest opisowy w odniesieniu do towarów lub usług, dla których wniesiono o rejestrację, chyba że zainteresowani odbiorcy w Państwie Członkowskim, w którym wniesiono o rejestrację, byłoby w stanie odczytać znaczenie tego słowa.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-421/04>

10. Wyrok Trybunału z 16 marca 2006 r. – C-234/04 Kapferer przeciwko Schlank & Schick GmbH

[Obszar Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości]

Słowa kluczowe:

Jurysdykcja w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Wykładnia art. 15 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów zawartych pomiędzy konsumentami – Przyrzeczenie nagrody – Reklama wprowadzająca w błąd – Orzeczenie sądowe rozstrzygające o jurysdykcji – Powaga rzeczy osądzonej – Wznowienie postępowania przed sądem odwoławczym – Pewność prawa – Pierwszeństwo prawa wspólnotowego – Artykuł 10 WE

Tezy:

1. Zawarta w art. 10 TWE zasada współpracy nie zobowiązuje sądu krajowego do zaprzestania stosowania krajowych przepisów proceduralnych w celu zbadania i uchylenia prawomocnego orzeczenia sądowego, jeżeli okaże się, że narusza ono prawo wspólnotowe.
2. Ustanawiając zasady proceduralne dotyczące środków prawnych służących ochronie praw podmiotowych wywodzących się bezpośrednio z prawa wspólnotowego, państwa członkowskie mają zapewnić, że zasady te nie będą mniej korzystne od zasad dotyczących podobnych środków w prawie krajowym (zasada równoważności) oraz że zasady te nie uczynią wykonywania prawa przyznanego przez prawo wspólnotowe praktycznie niemożliwym (zasada efektywności)

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-234/04>

11. Wyrok Trybunału z 23 marca 2006 r. – C-210/04 Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko FCE Bank

[Podatki]

Słowa kluczowe:

Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 2 i art. 9 – Stały zakład – Spółka będąca nierezydentem – Stosunek prawny – Porozumienie co do podziału kosztów – Konwencja OECD w sprawie podwójnego opodatkowania – Pojęcie „podatnika” – Odpłatne świadczenie usług – Praktyka administracyjna

Teza:

Wykładni art. 2 pkt 1 oraz art. 9 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku należy dokonywać w ten sposób, że stały zakład mający siedzibę w innym Państwie Członkowskim, niebędący pod względem prawnym podmiotem odrębnym od spółki, do której należy, na rzecz którego spółka świadczy usługi, nie może być uznany za podatnika ze względu na obciążenie go kosztami z tytułu świadczenia tych usług.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-210/04>

12. Wyrok Trybunału z 30 marca 2006 r. – C-451/03 Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti przeciwko Giuseppe Calafioriemu

[Konkurencja]

Słowa kluczowe:

Swoboda przedsiębiorczości – Swobodne świadczenie usług – Reguły konkurencji odnoszące się do przedsiębiorstw – Pomoc państwa – Centra obsługi podatkowej – Prowadzenie niektórych rodzajów działalności polegających na doradztwie i obsłudze podatkowej – Prawo wyłączne – Wynagrodzenie za prowadzenie tej działalności

Tezy:

1. Artykuły 43 TWE [swoboda przedsiębiorczości] i art. 49 TWE [swobodne świadczenie usług] należy interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z przepisami krajowymi takimi jak będące przedmiotem zawisłego przed sądem krajowym sporu, które zastrzegają centrom obsługi podatkowej wyłączne prawo do prowadzenia niektórych rodzajów działalności polegających na doradztwie i obsłudze podatkowej.

2. Środek, poprzez który Państwo Członkowskie ustanawia wypłatę z budżetu państwa rekompensaty dla pewnych przedsiębiorstw, na których spoczywa obowiązek obsługi podatników, w zakresie, w jakim dotyczy on przygotowania i przesłania zeznania podatkowego organom podatkowym, winien zostać uznany za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE ze względu na to, że:

– poziom rekompensaty przekracza kwotę niezbędną do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych celem wykonania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz racjonalnej korzyści z tytułu wypełniania tych zobowiązań, oraz

– rekompensata nie została określona na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone w środki umożliwiające świadczenie żądanych usług publicznych, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu związanych z nimi kosztów oraz racjonalnego zysku osiąganego przy wypełnianiu tych zobowiązań.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-451/03>

13. Wyrok Trybunału z 6 kwietnia 2006 r. – C-245/04 EMAG Handel Eder przeciwko Finanzlandesdirektion für Kärnten

[Podatki]

Słowa kluczowe:

Odesłanie prejudycjalne – Szósta dyrektywa VAT – Artykuły 8 ust. 1 lit. a) i b), 28b ust.1 lit. a) akapit pierwszy, 28c część A ust.1 oraz 28d część A lit. a) akapit pierwszy – Wewnątrzwspólnotowa wysyłka lub transport towarów – Dostawy – Wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów – Transakcje łańcuchowe – Miejsce czynności

Tezy:

1. „Jeżeli następują po sobie dwie dostawy tego samego towaru za wynagrodzeniem pomiędzy podatnikami i dochodzi również do pojedynczej wysyłki tego towaru pomiędzy państwami członkowskimi, transport ten może zostać przyporządkowany jedynie jednej z dostaw, która jako jedyna będzie zwolniona z podatku VAT zgodnie z artykułem 28c (A) (a) VI Dyrektywy VAT.

Interpretacja ta nie jest zależna od tego, który z podmiotów – pierwszy sprzedawca, pośrednik nabywający towary lub drugi podmiot nabywający towary – ma prawo do dysponowania towarami w trakcie ich transportu”.*

2. Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 zmienionej przez dyrektywę 95/7, za określone uznaje się jedynie miejsce dostawy skutkującej wysyłką lub transportem wewnątrzwspólnotowym towarów. Miejszem tym jest państwo członkowskie, w którym ta wysyłka lub transport zostały rozpoczęte. Miejsce innej dostawy ustala się zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy. Za miejsce to uznaje się państwo członkowskie rozpoczęcia albo państwo członkowskie zakończenia tej wysyłki lub transportu, w zależności od tego, czy dostawa ta jest pierwszą czy drugą z dwóch następujących po sobie dostaw.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-245/04>

* Teza 1 cyt. za: Przegląd Podatkowy 5 (181) Maj 2006, s. 58. Teza 1 sentencji wyroku Trybunału w polskiej wersji językowej nie odpowiada treści sentencji zawartej w innych wersjach językowych orzeczenia (np. w wersji angielskiej i niemieckiej). polska wersja językowa nie jest spójna z pkt 45 wyroku, który zawiara twierdzenie będące podstawą sformułowania przez Trybunał sentencji.

14. Wyrok Trybunału z 27 kwietnia 2006 r. – C-423/04 Sarah Margaret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

[Polityka społeczna]

Słowa kluczowe:

Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Dyrektywa 79/7/EWG – Odmowa przyznania emerytury transseksualistcie w wieku 60 lat, który poddał się operacji zmiany płci męskiej na płę żeńską

Tezy:

1. Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/9/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi odmawiającemu emerytury osobie, która zmieniła – zgodnie z warunkami określonymi przez prawo krajowe – płę męską na płę żeńską z uwagi na to, że osoba ta nie ukończyła 65 roku życia, podczas gdy ta sama osoba miałaby prawo do emerytury w wieku 60 lat, gdyby była uznana za kobietę w świetle prawa krajowego.

2. Prawo wspólnotowe nie narusza właściwości państw członkowskich w zakresie organizacji systemów zabezpieczenia społecznego. W przypadku braku harmonizacji na poziomie wspólnotowym, do ustawodawstwa każdego państwa członkowskiego należy określenie przesłanek uzyskania prawa lub obowiązku przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego oraz przesłanek uprawnienia do świadczeń. Jednakże przy korzystaniu z tej kompetencji państwa członkowskie muszą przestrzegać prawa wspólnotowego

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-423/04>

15. Wyrok Trybunału z 4 maja 2006 r. – C-508/03 – Komisja Wspólnot Europejskich / Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

[Ochrona środowiska]

Słowa kluczowe:

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dopuszczalność – Przedmiot sporu – Jurysdykcja sądów krajowych – Bezprzedmiotowość skargi – Pewność prawa i uzasadnione oczekiwania wykonawcy – Dyrektywa 85/337/EWG – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Przedsięwzięcie „White City” – Przedsięwzięcie „Crystal Palace” – Przedsięwzięcia wchodzące w zakres załącznika II do dyrektywy 85/337 – Obowiązek poddania ocenie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko – Ciężar dowodu – Transpozycja dyrektywy 85/337 do prawa krajowego – Zezwolenie udzielone w wieloetapowym postępowaniu

Teza:

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy prawa wspólnotowego, dokonując niewłaściwej transpozycji do prawa krajowego przepisów art. 2 ust. 1 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko

naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. poprzez przyjęcie uregulowania krajowego, zgodnie z którym w odniesieniu do zatwierdzenia projektu budowlanego z późniejszym zatwierdzeniem kwestii zastrzeżonych ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może zostać dokonana wyłącznie na wstępnym etapie jego udzielania, nie zaś na późniejszym etapie zatwierdzania kwestii zastrzeżonych.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-508/03>

16. Wyrok Trybunału z 4 maja 2006 r. – C-290/03 Diane Barker przeciwko London Borough of Bromley

[Ochrona środowiska]

Słowa kluczowe:

Dyrektywa 85/337/EWG – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Przedsięwzięcie „Crystal Palace” – Przedsięwzięcia wchodzące w zakres załącznika II do dyrektywy 85/337 – Zezwolenie udzielone w wieloetapowym postępowaniu

Teza:

1. Zakwalifikowanie danej decyzji jako „zezwolenie na inwestycję” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne powinno być dokonane na podstawie prawa krajowego w zgodzie z prawem wspólnotowym.

2. Artykuł 2 ust. 1 oraz artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 85/337 należy interpretować w ten sposób, że nakładają one obowiązek przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli w przypadku wieloetapowego postępowania w sprawie wydania zezwolenia, w trakcie etapu drugiego okazuje się, że przedsięwzięcie może znacząco oddziaływać na środowisko, w szczególności z powodu jego charakteru, rozmiaru lub lokalizacji.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-290/03>

17. Wyrok Trybunału z 11 maja 2006 r. – C-340/04 Carbotermo SpA, Consorcio Alisei przeciwko Comune di Busto Arsizio, AGESP SpA

[Prawo przedsiębiorstw / zamówienia publiczne]

Słowa kluczowe:

Dyrektywa 93/96/EWG – Zamówienia publiczne na dostawy – Udzielenie zamówienia bez przetargu – Udzielenie zamówienia na rzecz przedsiębiorstwa, którego instytucja zamawiająca jest akcjonariuszem

Tezy:

1. Dyrektywa Rady 93/96/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy stoi na przeszkodzie udzieleniu zamówienia w sposób bezpośredni na dostawy i usługi, którego przeważającą wartość stanowią dostawy, spółce akcyjnej, której zarząd posiada szerokie kompetencje do prowadzenia spraw spółki i może wykonywać je w sposób samodzielny, i której kapitał zakładowy jest aktualnie objęty w całości przez inną spółkę akcyjną, której większościowym akcjonariuszem jest z kolei instytucja zamawiająca.

2. Związanej z niestosowaniem dyrektywy 93/36 przesłanki wykonywania przez przedsiębiorstwo, któremu bezpośrednio udzielono zamówienia publicznego, działalności w przeważającym zakresie na rzecz kontrolującej go jednostki samorządu terytorialnego, nie należy oceniać w świetle art. 13 dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji.

3. Przy ocenie, czy przedsiębiorstwo wykonywało swoją działalność w przeważającym zakresie na rzecz kontrolującej go jednostki samorządu terytorialnego, dla celów określenia, czy dyrektywa 93/96 znajdzie zastosowanie, należy uwzględnić wszelką działalność wykonywaną przez to przedsiębiorstwo na podstawie zamówienia udzielonego mu przez instytucję zamawiającą, niezależnie od tego, kto płaci wynagrodzenie za wykonywanie tej działalności – sama instytucja zamawiająca, czy też beneficjenci świadczonych usług – oraz bez względu na obszar, na którym działalność ta jest wykonywana.

Tekst wyroku w j. polskim dostępny:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-340/04>

Wybór i opracowanie na podstawie danych zawartych na stronie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich „www.curia.europa.eu”:

*Przemysław Florjanowicz-Błachut
Asystent Specjalista ds. pr. europejskiego
Wydział Prawa Europejskiego
Biuro Orzecznictwa NSA*

